
KUKA ON SYYLLINEN TAPPIOON RINTAMALLA?

Jokainen päivä tulee nyt tuomaan uutta aineistoa vastaukseksi tähän kysymykseen. Ja jokainen päivä tulee todistamaan, miten halpamaisesti, miten kata-lasti olivat toimineet ne, jotka pyrkivät vierittämään bolshevikkien niskoille edesvastuun heinäkuun tappiosta rintamalla.

Neuvostojen virallisessa äänenkannattajassa — „Izvestijassa“ № 147 — on julkaistu artikkeli „Totuus Mlynovskin rykmentistä“. Tuo asiakirja on poliittisesti ensiluokkaisen tärkeä.

Heinäkuun 7 päivänä Pietarin tapahtumain melkeen keskellä ilmestyy kaikkien yllätykseksi sanomalehdistössä Päämajan sähkösanoma, jossa tiedoitetaan siitä, että 607. Mlynovskin rykmentti „on omavaltaisesti poistunut juoksuhaudoista“, että se antoi saksalaisille mahdollisuuden murtautua meidän alueellemme ja että koko tämä onnettomuus „johtuu huomattavassa määrin bolshevikkien agitation vaikutuksesta...“ Ilmankin parjattujen bolshevikkien niskaan sinkoaa syytös toisensa jälkeen. Viha bolshevikkeja kohtaan on rajaton. Koko „patrioottinen“ sanomalehdistö valaa

joka päivä öljyä tuleen. Parjaus saa yhä räikeämmät värit.

Niin oli vielä aivan äskettäin.

Entä mitä saamme nyt tietää?

Osoittautuu, että jo ensimmäinen Päämajan perustiedonanto, joka oli lähtökohtana koko parjauskamppailulle, oli läpeensä valheellinen. 607. Mlynovskin rykmentin rykmenttikomitea on nyt antanut lausunnon, jossa se sanoo parjaajille:

„Olitteko te taistelussa heinäkuun 6 päivänä?

Tiedätekö te, että rykmentti, jossa oli 798 sotamiestä ja 54 upseeria, puolusti 2¹/₂ virstan pituista rintamalinjaa? Tiedätekö te, että taistelusta selvisi hengissä 12 upseeria ja 114 sotamiestä, mutta muut kaatuivat synnyinmaan puolesta (mieshukka 75%)?

Tiedätekö te, että 607. rykmentti oli ennenkuulumattoman helvetillisen hirmutulen alla 7 tuntia ja että, huolimatta siitä, että oli annettu käsky perääntyä klo 8.30 tukikohtiin, se piti puoliaan klo 11 asti päivällä (klo 3.30 lähtien aamulla)?

Tuskinpa te tiedätte, minkälaisissa juoksuhaudoissa me olimme ja minkälaiset teknilliset välineet meillä oli puolustusta varten?..“

Mutta tämä on vielä vähän. „Izvestija“ esittää virallisen tutkimuksen asiakirjoja, joihin ovat panneet allekirjoituksensa kenraalimajurit Goshtoft ja Gavrilov, virkaatekevä esikuntapäällikkö Kolesnikov y.m., ja noissa asiakirjoissa sanotaan:

„Tutkimuksen tulosten perusteella... 607. Mlynovskin jalkaväkirykmenttiä ja koko 6. Krenatööridivisioonaa ei voida syyttää petoksesta, kavalluksesta eikä omavaltaisesta asemista poistumisesta. Heinäkuun 6 päivänä divisioona taisteli ja tuhoutui... Divisioonan lakaisi pois vihollisen tykistötuli yli 200 tykistä, kun sillä itsellään oli vain 16 tykkiä“.

Eikä sanaakaan vahingollisesta bolshevistisesta agitatiosta.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Vieläpä „Izvestijakin“— tuo sanomalehti, joka on valmis tekemään tikusta asian parjatakseen bolshevikkeja,— kirjoittaa tämän johdosta:

„Tappioon ei tietenkään ole syyssä vallankumouksellinen järjestys armeijassa. Mutta tuon järjestyksen parjaaminen antoi mahdollisuuden säilyttää koko edesvastuun tappiosta bolshevistiselle propagandalle ja sitä suosiville komiteoille“.

Kas vaan, „Izvestijan“ herrat! Mutta sallikaa kysyä, ettekö te itse tehneet aivan samoin? Ettekö te itse julkaisseet koko mustasotnialaisen roistojoukon perässä iljettäviä parjauksia ja inhoittavia kanteluja bolshevikkeja vastaan? Ettekö te itse huutaneet: ristiinnaulitkaa, ristiinnaulitkaa bolshevikki, juuri hän on syyppää kaikkeen?..

Mutta kuulkaahan edelleen:

„Ja tuo parjaus (joka kyhättiin kokoon Päämajassa) ei ole satunnaista, vaan se on järjestelmä“, jatkaa virallinen „Izvestija“. „Aivan samoin Päämajan virallisissa tiedonannoissa puhuttiin kaartin armeijakunnan petoksesta... Me taas olemme omin silmin nähneet, miten lahjattomat vastavallankumoukselliset kenraalit ovat yrittäneet vierittää edesvastuun tuhansia ihmishenkiä maksaneesta lahjattomuudesta armeijajärjestöjen niskaan... Niin tapahtui pienessä mitassa Stohodin edustalla ja niin toistuu nyt valtavassa mitassa... Sillä lähettäessään parjaavia tiedonantoja vastavallankumoukselliset esikunnat saattoivat vaatia rykmenttien hajoittamista ja komiteoiden lakkauttamista. Parjauksen avulla ne saattoivat ammututtaa satoja miehiä sekä täyttää autioituneet vankilat uudelleen. Hävitettyään armeijan vallankumoukselliset järjestöt he olisivat voineet tehdä siitä uudelleen oman aseensa ja olisivat saattaneet syöstä sen vallankumousta vastaan“.

Niin pitkälle on meillä menty! Vieläpä „Izvestijassa“ olevat kiibkeimmät vastustajammekin ovat

pakotettuja myöntämään, että parjauksen avulla vastavallankumoukselliset kenraalit ahtoivat autioituneet vankilat jälleen täyteen. Keitä sinne ahdettiin, herrat? Bolshevikkeja, internationalisteja! Entä te, „Izvestijan“ herrat, mitä te teitte siihen aikaan, kun meidän tovereitamme ahdettiin vankiloihin? Te huusitte yhdessä vastavallankumouksellisten kenraalien kanssa meidän peräämme: us, us, ota kiinni heidät! Yhdessä vallankumouksen pahimpien vihollisten kanssa te ristiinnaulitsitte vanhoja vallankumousmiehiä, jotka olivat vuosikymmeniä jatkuneella uhrautuvaisella taistelullaan todistaneet uskollisuutensa vallankumoukselle. Yhdessä Kaledinien, Aleksinskien, Karinskien, Pereverzevien, Miljukovien ja Burtsevien kanssa te työnsitte bolshevikkeja vankiloihin ja sallitte levittää parjausta „bolshevikkien saamista saksalaisista rahoista“!..

Avomielisyyden puuskassa „Izvestija“ jatkaa:

„Tietenkin he (s.o. vastavallankumoukselliset kenraalit) tiesivät, että ne valheelliset tiedonannot, joiden mukaan muka rykmentti toisensa jälkeen pakeni taisteluasemista, synnyttivät kaikissa joukko-osastoissa epävarmuutta: saavatkohan he tukea naapureiltaan ja selustalta, ehkäpä heidän naapurinsa ovat jo lähteneet, ehkäpä he joutuvat yksinkertaisesti vihollisen käsiin, jos jäävät paikoilleen?

He tiesivät kaiken tuon, mutta viha vallankumousta kohtaan sumensi heidän näkönsä.

Ja silloin oli luonnollista, että rykmentit jättivät taisteluasemansa, että rykmentit tottelivat niitä, jotka niille olivat sitä neuvoneet, ja että ne käsittelivät kokouksissa, oliko käsky täytettävä vai ei. Pakokauhu kasvoi. Armeija muuttui mielettömän pelon vallassa olevaksi laumaksi... Ja sitten alkoivat rankaisutoimenpiteet. Sotilaat tiesivät, minkälainen oli heidän syyllisyytensä ja minkälainen päällystön syyllisyys. Sadoissa kirjeissä he

esittävät joka päivä vastalauseita: meitä myytiin tsaarin aikana, meidät myytiin nytkin, ja meitä siitä vielä rangaistaan!“ („Izvestija“ № 147).

Käsittääkö „Izvestija“, mitä se on tunnustanut noilla sanoillaan? Käsittääkö se, että nuo sanat todistavat täysin oikeaksi bolshevikkien taktiikan ja tuomitsevat täydellisesti eserrien ja menshevikkien koko kannan?

Kuinka! Te myönnätte itse, että sotilaita myydään aivan samoin kuin tsaarin aikana, te myönnätte itse, että sotilaita vastaan harjoitetaan katalaa vainoa,— mutta te itse hyväksytte tuon vainon (äänestätte kuolemanrangaistuksen puolesta), siunaatte sen ja autatte sitä? Minkälaisella nimellä pitäisi tuollaiset ihmiset leimata?!

Kuinka! Te myönnätte itse, että kenraalit, joista riippuu satojen tuhansien sotilaidemme henki, pitävät toimenpiteidensä ohjeena vihaa vallankumousta kohtaan. Mutta tehän luovutatte miljoonat sotilaat noiden kenraalien käsiin, tehän siunaatte hyökkäyksen, tehän veljeillette noiden kenraalien kanssa Moskovan neuvottelukokouksessa?!

Mutta tuolla te itse allekirjoitatte oman tuomionne, herrat! Missä on lankeemuksenne raja?

Olemme kuulleet „Izvestijan“ herrojen antamat todistajanlausunnot. Ja me kysymme: jos Päämajä „Izvestijan“ sanojen mukaan panetteli Mlynovskin rykmenttiä, jos se pelasi likaista peliä Stohodin suhteen, jos se ei pidä ohjeenaan isänmaan puolustuksen näkökantoja, vaan taistelun näkökantoja vallankumousta vastaan,— jos se kaikki on siten, niin mitä takeita meillä on siitä, etteivät nykyisetkin tiedot

Romanian rintaman tapahtumista ole vääristelyjä?
Mitä takeita on siitä, ettei taantumus ennakoita har-
kiten ja tietoisesti järjestä rintamalla tappiota toi-
sensa jälkeen?

*Kirjanen „Kuka on syyllinen
tappioon rintamalla?“*

Kustannusliike „Priboi“, Pietari, 1917